

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 348

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 mai 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 139 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție.....	2–3
Decizia nr. 140 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură civilă	3–5
Decizia nr. 141 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 110 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și ale art. 23 din Legea locuinței nr. 114/1996	5–8
Decizia nr. 331 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1), art. 96, art. 97, art. 100 alin. (3), art. 109 și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	8–11
Decizia nr. 332 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 484/2002 privind înființarea Universității „Tibiscus” din Timișoara și ale art. 116 ³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995	11–13
Decizia nr. 397 din 24 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	13–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 139**

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alro” — S.A. din Slatina în Dosarul nr. 4.040/109/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției domnul avocat Valeriu Stoica, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, și partea Ioan Bodic. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Astfel, în opinia sa, dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie o discriminare între autorul unei invenții și autorul unei realizări tehnice. În practică, acesta din urmă se bucură de o protecție mai extinsă, prin faptul că în ceea ce privește drepturile patrimoniale ce i se cuvin nu se instituie o limitare în timp. Se ajunge astfel la o restrângere a dreptului de proprietate prin prevederi legale care sunt imprezvizibile.

Partea Ioan Bodic susține că prevederile legale criticate sunt constituționale și solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.040/109/2008, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 73 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Alro” — S.A. din Slatina într-un dosar având ca obiect soluționarea unei cereri în materia brevetelor de invenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 73 din Legea nr. 64/1991 sunt neconstituționale, întrucât creează un privilegiu permanent, o servitute continuă în favoarea autorului unei realizări tehnice, care, prin modul în care este reglementată, contravine principiilor constituționale ale egalității în drepturi și restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți.

Tribunalul Argeș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile legale criticate ocrotesc în egală măsură pe inventator și pe autorul unei realizări tehnice, dând acestuia din urmă posibilitatea să-și valorifice drepturile nepatrimoniale născute din recunoașterea calității pretinse și să își apere drepturile patrimoniale în condițiile în care se constată o conduită culpabilă a unității.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 73 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 8 august 2007, care au următorul conținut: „(1) *Drepturile bănești ale autorului unei realizări tehnice, care este nouă la nivelul unei unități și utilă acesteia, se stabilesc prin contract încheiat între autor și unitate.*

(2) *Unitatea care aplică această realizare tehnică are obligația să ateste calitatea de autor.*

(3) *Încălcarea prevederilor alin. (1) și (2) atrage obligația unității de a plăti despăgubiri autorului potrivit dreptului comun. Despăgubirile se determină în funcție de rezultatele economice obținute de unitate.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul legal criticat, pretins a fi în contradicție cu prevederile constituționale evocate de autorul excepției, stabilește că — în vederea determinării drepturilor bănești ale autorului unei realizări tehnice (care este nouă și utilă beneficiarului care acceptă să o aplice) — trebuie să se încheie un contract între autor și unitatea beneficiară. În lipsa unui asemenea contract, unitatea care aplică realizarea tehnică va putea fi obligată la plata unor despăgubiri în favoarea autorului realizării tehnice, despăgubiri a căror valoare va fi stabilită —

de către instanța de judecată — în funcție de rezultatele economice obținute de unitate.

Or, un contract încheiat în conformitate cu dispozițiile art. 73 din Legea nr. 64/1991 reunește voințele ambelor părți (în condițiile în care legea nu le impune niciun fel de clauze speciale, restrictive etc.) și, prin urmare, nu poate fi vorba nici despre încălcarea prevederilor art. 16 și nici ale art. 53 din Constituție, întrucât acordul de voință al părților înlătură posibilitatea oricărei inegalități și — în același timp — exclude orice restrângere a drepturilor acestora.

Dispozițiile legale criticate sunt de natură a ocroti și prezerva, în egală măsură, drepturile părților contractante, care, semnând actul juridic, trebuie să accepte toate clauzele acestuia, precum

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alro” — S.A. din Slatina în Dosarul nr. 4.040/109/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 140

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Simona Maria Aslan în Dosarul nr. 1.405/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției doamna avocat Laura Cosma, iar pentru părțile Mihaela Doicescu, Raul Alexandru Lucian Doicescu, George Lucian Toader și Gheorghe Toader, domnul avocat Cosmin Cojocar, ambii avocați având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Acesta arată că prevederile legale criticate limitează situațiile în care se poate folosi calea de atac a contestației în anulare, fapt de natură să restrângă liberul acces la justiție.

Reprezentantul celorlalte părți, domnul avocat Cosmin Cojocar, susține că prevederile legale criticate sunt constituționale și că autorul excepției de neconstituționalitate invocă o pretinsă omisiune legislativă.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.405/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Simona Maria Aslan într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 318 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât nu permit ca o decizie pronunțată într-o cale extraordinară de atac, alta decât recursul, să fie atacată cu contestație în anulare. În opinia autorului, dispozițiile legale criticate limitează liberul acces la justiție și creează o situație discriminatorie între beneficiarii unei hotărâri pronunțate în celelalte căi extraordinare de atac, încălcându-se astfel prevederile art. 21 și cele ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dreptul de acces la o instanță de judecată, garantat de Constituție și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privește doar acele proceduri în care instanțele sunt chemate să tranșeze asupra drepturilor și obligațiilor ce rezultă din raporturile juridice deduse judecătii. Cu referire la încălcarea principiului constituțional al egalității cetățenilor, instanța opinează că acesta se aplică tuturor cetățenilor aflați în situații comparabile și, din moment ce suprimarea căii de atac vizează toate hotărârile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în căile extraordinare de atac (contestație în anulare și revizuire), sunt respectate atât principiul egalității în drepturi, cât și cel al nediscriminării.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 318 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi*

atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice și art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.551 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 22 ianuarie 2010, s-a reținut că dispozițiile art. 318 din Codul de procedură civilă reglementează contestația în anulare specială, care este o cale de atac extraordinară, ce se poate exercita în cazurile limitativ prevăzute de lege numai împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de recurs. Așa cum rezultă în mod univoc din textul de lege criticat, calea procedurală a contestației în anulare specială poate fi utilizată de părțile care au participat la soluționarea recursului și este limitată la cazurile în care dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau al omisiunii instanței de a cerceta vreunul dintre motivele de modificare sau de casare invocate de recurent. În ceea ce privește obiectul contestației în anulare specială, acesta este format dintr-o singură categorie de hotărâri, respectiv doar din hotărârile pronunțate de instanțele de recurs.

Prin aceeași decizie, Curtea a mai constatat că pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor nu poate fi reținută, deoarece reglementarea este aplicabilă în cazul tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție, și anume părților care au participat la soluționarea recursului a cărui dezlegare este rezultatul unei greșeli materiale sau al omisiunii instanței de a cerceta vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

Textul de lege criticat nu încalcă nici prevederile art. 21 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței constante a instanței constituționale, dacă legiuitorul este suveran în a reglementa diferit în situații diferite accesul la o cale ordinară de atac, fără ca prin aceasta să fie afectat liberul acces la justiție, a fortiori o atare concluzie se impune atunci când în discuție este accesul la o cale extraordinară de atac, care, prin definiție, are caracter de excepție și deci poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, în caz contrar existând riscul producerii unor perturbări majore ale stabilității și securității raporturilor juridice.

De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, precum și art. 129, care prevede că împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția pronunțată prin decizia menționată, cât și considerentele acesteia sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Simona Maria Aslan în Dosarul nr. 1.405/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 141
din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 110 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și ale art. 23 din Legea locuinței nr. 114/1996

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 110 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și ale art. 23 din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Mariana Șchiopu în Dosarul nr. 9.895/105/2006 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Anca Desiana Gheorghiu a depus o cerere scrisă prin care solicită judecarea în lipsă.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.895/105/2006, **Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și**

pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 110 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și ale art. 23 din Legea locuinței nr. 114/1996.

Excepția a fost invocată de Mariana Șchiopu într-un dosar având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile legale criticate instituie măsuri discriminatorii împotriva chiriașilor, deși cetățenii sunt egali în fața legii, iar statul are obligația de a lua măsuri concrete de protecție socială. Autorul arată că exercițiul dreptului de locațiune recunoscut de lege trebuie să beneficieze de un tratament egal cu exercițiul dreptului de proprietate, de asemenea protejat de lege. Dreptul de locațiune are un conținut complex, care implică, între altele, stabilirea domiciliului și dreptul la respectarea vieții private. În opinia autorului, dispozițiile legale criticate contravin art. 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin aceea că dreptul la un trai corespunzător cuprinde, printre altele, dreptul la o locuință corespunzătoare.

Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, pe de o parte, textul vizat din Codul de procedură civilă nu presupune că, prin introducerea acțiunii înainte de termen, debitorul ar fi decăzut din beneficiul termenului, hotărârea obținută înainte de termen putând fi pusă în executare numai la scadență, iar, pe de altă parte, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 s-au stabilit termene și condiții exprese pentru protecția chiriașilor,

precum prelungirea și încheierea anumitor contracte de închiriere, astfel că din redactarea articolelor legale menționate nu rezultă măsuri discriminatorii împotriva chiriașilor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 110 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, cu modificările ulterioare, și ale art. 23 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 110 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă: „Cererea pentru predarea unui nemișcător, la împlinirea termenului de locațiune, poate fi făcută înainte de împlinirea acestui termen. [...]

Președintele mai poate încuviința, în general, înainte de împlinirea termenului, cereri pentru executarea la termen a unor obligațiuni, ori de câte ori va socoti că cererile sunt îndreptățite pentru a preîntâmpina reclamantului o pagubă însemnată pe care acesta ar încerca-o dacă ar aștepta împlinirea termenului.”;

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „Contractele de închiriere prelungite sau reînnoite în temeiul Legii nr. 17/1994, pentru suprafețele cu destinația de locuințe, proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat, se prelungesc, la cererea chiriașilor, pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;

— Art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „Prelungirea contractelor de închiriere, realizată în baza prevederilor art. 1, rămâne valabilă și în cazul redobândirii imobilelor respective de către foștii proprietari sau de moștenitorii acestora după intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;

— Art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „(1) În vederea încheierii noului contract de închiriere, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență sau de la deschiderea rolului fiscal, după caz, proprietarul îi va notifica chiriașului sau fostului chiriaș, prin executorul judecătoresc, data și locul întâlnirii. Notificarea va fi comunicată prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(2) Chiriașul sau fostul chiriaș este obligat să comunice în scris proprietarului, cu confirmare de primire, cererea de a încheia un nou contract de închiriere, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea notificării.

(3) În cazul în care chiriașul sau fostul chiriaș comunică proprietarului că nu cere să încheie un nou contract de

închiriere, acesta este obligat să îi predea proprietarului locuința pe bază de proces-verbal, în termen de cel mult 60 de zile de la data notificării prevăzute la alin. (1). Nepredarea locuinței înăuntrul acestui termen îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.”;

— Art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „(1) Nerespectarea de către proprietar a dispozițiilor art. 10 alin. (1) atrage prelungirea de drept a contractului de închiriere anterior până la încheierea unui nou contract de închiriere. Neplata chiriei până la încheierea noului contract de închiriere nu poate fi invocată de proprietar ca motiv de evacuare a chiriașului sau a fostului chiriaș.

(2) Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.”;

— Art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „Prelungirea contractelor de închiriere nu se aplică:

a) în cazul contractelor de închiriere încheiate de chiriași cu proprietari persoane fizice, altele decât cele prevăzute la art. 2—7;

b) în cazul contractelor de închiriere pentru spațiile cu destinația de locuințe proprietate particulară, prevăzute la art. 1—7, ai căror titulari de contract sau membri de familie menționați în contract sunt proprietari ai unei locuințe corespunzătoare ori au înstrăinat o locuință corespunzătoare, după data de 1 ianuarie 1990, în aceeași localitate. Fac excepție contractele de închiriere ai căror titulari sau membri de familie menționați în contract au redobândit, ca foști proprietari sau moștenitori ai acestora, locuințe care sunt efectiv ocupate de chiriași persoane fizice, de una dintre persoanele juridice prevăzute la art. 1 sau de o instituție publică;

c) chiriașului care refuză să preia în folosință o altă locuință pusă la dispoziție, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, de fostul proprietar sau de moștenitorii acestuia ori de autoritățile publice locale;

d) în cazul litigiilor determinate de refuzul chiriașilor cărora li s-a notificat să încheie un nou contract de închiriere cu proprietarul, potrivit Legii nr. 17/1994, Legii nr. 112/1995 sau Legii nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) în cazul litigiilor dintre proprietar și chiriaș având ca obiect schimbul de locuințe;

f) în cazul chiriașilor care au subînchiriat locuința fără consimțământul scris al proprietarului;

g) în cazul chiriașilor care au schimbat total sau parțial destinația ori structura interioară a locuinței fără consimțământul scris al proprietarului și fără aprobările legale;

h) chiriașului care a pricinuit însemnate stricăciuni locuinței, clădirii în care este situată aceasta, instalațiilor sau bunurilor aferente acestora ori care a înstrăinat fără drept părți din acestea;

i) chiriașului care are un comportament ce face imposibilă conviețuirea sau împiedică folosirea normală a locuinței;

j) chiriașilor rezidenți în străinătate care, fără a fi detașați, nu au mai folosit locuința mai mult de un an fără întreruperi.”;

— Art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „(1) La expirarea termenului de închiriere stabilit conform prezentei ordonanțe de urgență chiriașul are dreptul la reînnoirea contractului, pentru aceeași perioadă, dacă părțile nu modifică prin acord expres durata închirierii.

(2) Proprietarul poate refuza reînnoirea contractului de închiriere numai pentru următoarele motive:

a) locuința este necesară pentru a satisface nevoile sale de locuit, ale soțului, părinților ori copiilor oricărui dintre aceștia, numai dacă sunt cetățeni români cu domiciliul în România;

b) locuința urmează să fie vândută în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

c) chiriașul nu a achitat chiria cel puțin 3 luni consecutive în executarea contractului de închiriere;

d) în cazurile prevăzute la art. 13 lit. f) — i).

(3) Proprietarul este obligat să îi notifice chiriașului refuzul de a reînnoi contractul de închiriere cu cel puțin un an înainte de expirarea acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (2) lit. a) și b). În cazurile prevăzute la alin. (2) lit. d) notificarea se face cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea contractului.

(4) Sunt permise mai multe reînnoiri succesive.

(5) Chiriașul este obligat să părăsească locuința în termen de 60 de zile de la expirarea termenului contractual, dacă locațiunea nu s-a reînnoit. Chiriașul este obligat să plătească întreaga chirie, precum și toate cheltuielile pentru servicii și întreținere aferente perioadei în care a ocupat efectiv locuința.”;

— Art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999: „(1) Proprietarii au dreptul să ceară și să obțină mutarea chiriașilor din spațiile cu destinația de locuință pe calea unui schimb obligatoriu.

(2) Pentru aceasta proprietarul este obligat să pună la dispoziție chiriașului, cu contract de închiriere, un alt spațiu cu destinația de locuință în aceeași localitate sau într-o altă localitate cu acordul chiriașului, cu asigurarea exigențelor minimale prevăzute în anexa nr. 1 la Legea nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Dacă locuința oferită în schimb este proprietatea altei persoane, contractul de închiriere se încheie de către aceasta pentru un termen care nu poate fi mai mic decât cel prevăzut în contractul inițial.”;

— Art. 23 din Legea nr. 114/1996: „În cazul în care părțile nu convin asupra reînnoirii contractului de închiriere, chiriașul este obligat să părăsească locuința la expirarea termenului contractual.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor cuprinse în art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 11 alin. (1) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 27 alin. (1) privind inviolabilitatea domiciliului, art. 44 alin. (1) și (7) privind dreptul de proprietate și art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților din Constituție, precum și art. 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale.

Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 110 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 528 din 13 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 9 iulie 2008, Curtea a reținut că posibilitatea proprietarului de a-și manifesta voința, înainte de împlinirea termenului, privind încetarea raporturilor de locațiune la termenul pentru care a fost încheiat contractul nu îl prejudiciază pe locatar, având în vedere că acesta are în continuare folosința imobilului până la expirarea termenului, dacă locațiunea este încheiată în condițiile legii.

Curtea a mai reținut că legiuitorul a prevăzut însă posibilitatea proprietarului de a cere încetarea raporturilor de locațiune, dacă existența acestora ar duce la producerea unor pagube pentru proprietar înainte de expirarea termenului contractual.

De asemenea, prin Decizia nr. 88 din 4 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august

2000, Decizia nr. 97 din 18 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 19 octombrie 2000, Decizia nr. 224 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 21 februarie 2000, Decizia nr. 139 din 8 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 20 iunie 2001, Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 21 februarie 2005, și Decizia nr. 157 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 12 iunie 2003, Curtea s-a pronunțat asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în ansamblul său, precum și asupra onora dintre articolele ei, printre care și textele criticate în cauza de față.

În aceste decizii, Curtea a decis că măsurile de protecție a chiriașilor, instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, își au temeiul constituțional în art. 47 alin. (1) și în cele ale art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, finalitatea acestei ordonanțe de urgență fiind aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, de a oferi soluții juridice situațiilor litigioase ivite în procesul aplicării Legii nr. 112/1995, prin utilizarea unor mijloace juridice, asigurându-se totodată posibilitatea pentru proprietar de valorificare a atributelor dreptului său de proprietate și, în același timp, protecția chiriașilor împotriva unor eventuale abuzuri.

Cu privire la conținutul noțiunii „nivel de trai decent”, Curtea a reținut că acesta nu este definit de Constituție, dar el trebuie examinat în raport cu situațiile avute în vedere de legiuitor, precum și în funcție de reglementările internaționale privind drepturile omului, obligatorii în temeiul art. 11 și 20 din Constituție. În acest sens, potrivit art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, dreptul la un nivel de trai corespunzător cuprinde printre altele și dreptul la locuință. În același sens, art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, prevăzând obligația statelor de a recunoaște dreptul oricărei persoane la un nivel de trai suficient pentru ea însăși și familia sa, se referă, în mod expres, și la locuință. Astfel că legiuitorul, dând curs acestor dispoziții, este îndreptățit, stabilind conținutul și limitele dreptului de proprietate, să țină seama nu numai de interesele proprietarilor, ci și de cele ale chiriașilor, cărora trebuie să le asigure dreptul la o locuință, realizând un echilibru între cele două comandamente constituționale.

Referitor la dispozițiile art. 23 din Legea locuinței nr. 114/1996, prin Decizia nr. 136 din 5 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 6 mai 2009, Curtea a statuat că, „potrivit prevederilor art. 23, în cazul în care părțile nu convin asupra reînnoirii contractului de închiriere, chiriașul este obligat să părăsească locuința la expirarea termenului contractual. Așadar, dacă pentru contractele în cauză nu a operat prorogarea legală, la expirarea termenului prevăzut în contract încetează dreptul de folosință al chiriașului, instanța urmând să dispună evacuarea lui.

Reînnoirea contractului de închiriere ar fi putut interveni numai prin convenția părților, înțelegerea lor în acest sens putând fi expresă sau tacită, aceasta din urmă rezultând din folosința locuinței de către chiriaș, dacă locatorul nu s-a opus continuării raporturilor de locațiune prin anunțarea concediului înainte de expirarea termenului contractual sau dacă relocațiunea tacită nu a fost exclusă printr-o clauză expresă din contractul inițial.

Prin urmare, prevederile de lege criticate, reglementând un caz de încetare a contractului de locațiune prin voința părților, nu pot fi contrare dispozițiilor constituționale”.

Curtea Constituțională mai reține că în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. 42 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 3 aprilie 2003

și în Decizia nr. 136 din 5 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 6 mai 2009, a statuat că reglementarea contractului de închiriere nu privește regimul proprietății.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția pronunțată prin deciziile menționate, cât și considerentele acestora sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 110 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, art. 2, 7, 10, 11, 13, 14 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe și ale art. 23 din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Mariana Șchiopu în Dosarul nr. 9.895/105/2006 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 331 din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1), art. 96, art. 97, art. 100 alin. (3), art. 109 și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1), art. 96, art. 97, art. 100 alin. (3), art. 109 și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Preda în Dosarul nr. 798/290/2008 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția contencios administrativ și fiscal, precum și a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 31 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asirom Viena Insurance Group” — S.A. în același dosar al aceleiași instanțe.

Prin Încheierea din 19 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 798/290/2008, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1), art. 96, art. 97, art. 100 alin. (3), art. 109 și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Preda, precum și cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 31 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asirom Viena Insurance Group” — S.A. în același dosar al aceleiași instanțe.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se susține că, în cauză, agentul constatator a încălcat prezumția de nevinovăție, toate sancțiunile contravenționale, principale și complementare, fiind lăsate pe seama interpretării subiective a acestuia. Or, acest agent, subordonat unui minister al administrației și internelor, nu prezintă garanții de independență și imparțialitate pentru a „folosi” o asemenea putere. Autorul mai susține că instituirea unui regim sancționator contravențional, cu consecința aplicării, în mod cumulativ, de sancțiuni constând în puncte de amendă, suspendarea permisului de conducere, puncte de penalizare și măsuri administrative, determină o restrângere excesivă a unor drepturi, în contradicție cu prevederile din Constituție cuprinse în art. 15 — *Universalitatea* și în art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În opinia autorului excepției, reținerea permisului și suspendarea dreptului de a conduce autovehicule creează restricții de natura unei sancțiuni penale, în afara unui dosar penal și în lipsa unei sancțiuni aplicate de instanța de judecată. O asemenea interdicție trebuie să fie supusă controlului instanțelor în ceea ce privește necesitatea. Ea nu este adecvată în cauză și nu se justifică în raport cu natura faptelor pentru care s-a angajat răspunderea contravențională. Doar o condamnare penală ar fi putut fi considerată ca o măsură necesară într-o societate democratică și, chiar și atunci, doar dacă sancțiunea penală și interdicțiile aplicate nu ar fi fost evident disproportionale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, autorul susține că acestea limitează posibilitatea asigurătorului de a formula plângere contravențională împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, încălcând astfel prevederile art. 16, 21 și 53 din Constituție privind egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este neîntemeiată. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, apreciază că este întemeiată, deoarece acestea nu îi conferă societății de asigurare calitate procesuală activă, întrucât împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției pot formula plângere doar contravenientul, persoana vătămată — numai în ceea ce privește despăgubirea — și persoana căreia îi aparțin bunurile confiscate — numai în ceea ce privește măsura confiscării. În condițiile în care societatea de asigurare nu are calitatea de a contesta direct procesul-verbal de contravenție, care îi este opozabil și în virtutea căruia este obligată la plata de despăgubiri, și, totodată, nu poate formula căi de atac împotriva hotărârii pronunțate de către instanță, îi este îngădit accesul la justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 95 alin. (1), art. 96, art. 97, art. 100 alin. (3), art. 109 și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 25 alin. (1) și art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au următorul cuprins:

— art. 95 alin. (1): *„Încălcarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență, altele decât cele care întrunesc elementele constitutive ale unei infrațiuni, constituie contravenție și se sancționează cu avertisment ori cu amendă ca sancțiune principală și, după caz, cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 96 alin. (2).”;*

— Art. 96 și 97 reglementează sancțiunile contravenționale complementare, respectiv măsurile tehnico-administrative;

— Art. 100 alin. (3): *„Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a II-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) depășirea coloanelor de vehicule oprite la culoarea roșie a semaforului sau la trecerile la nivel cu calea ferată;

b) neacordarea priorității de trecere pietonilor angajați în traversarea regulamentară a drumului public prin locurile special amenajate și semnalizate, aflați pe sensul de deplasare a autovehiculului sau tramvaiului;

c) neacordarea priorității de trecere vehiculelor care au acest drept;

d) nerespectarea semnificației culorii roșii a semaforului;

e) nerespectarea regulilor privind depășirea;

f) nerespectarea semnalelor, indicațiilor și dispozițiilor polițistului rutier aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

g) neprezentarea la unitatea de poliție competentă pe raza căreia s-a produs un accident de circulație din care au rezultat numai pagube materiale, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 79 alin. (2).”;

— Art. 109: *„(1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiștii de frontieră.*

(2) Constatarea contravențiilor se poate face și cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate

și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.

(4) Forma și conținutul procesului-verbal de constatare a contravenției se stabilesc prin regulament.

(5) Contravenientul, cu excepția persoanei juridice, poate achita, în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data primirii procesului-verbal de constatare a contravenției, jumătate din minimul amenzii prevăzute de lege.

(6) Pentru amenzile contravenționale în cuantum de până la 20 puncte-amendă, contravenientul poate achita pe loc agentului constator jumătate din minimul amenzii prevăzute de lege.

(7) În cazul prevăzut la alin. (6), agentul constator eliberează contravenientului chitanța reprezentând contravaloarea amenzii, în care se menționează data, numele și prenumele contravenientului, fapta săvârșită, actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, numele, prenumele și semnătura agentului constator, nemaifiind necesară încheierea procesului-verbal de constatare a contravenției dacă nu se dispune și o sancțiune contravențională complementară.

(8) Amenzile privind circulația pe drumurile publice se achită în condițiile legii și se fac venit integral la bugetele locale.

(9) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență referitoare la contravenții se completează cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, dacă prin prezenta ordonanță de urgență nu se dispune altfel.”;

— Art. 111 alin. (1) lit. c): „(1) Permisul de conducere sau dovada înlocuitoare a acestuia se reține în următoarele cazuri: [...]

c) la săvârșirea uneia dintre contravențiile prevăzute la art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3), art. 102 alin. (3) și în situația prevăzută la art. 115 alin. (1);”.

Dispozițiile din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 criticate au următorul cuprins:

— Art. 25 alin. (1): „Procesul-verbal se va înmâna sau, după caz, se va comunica, în copie, contravenientului și, dacă este cazul, părții vătămate și proprietarului bunurilor confiscate.”;

— Art. 31: „(1) Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.

(2) Partea vătămată poate face plângere numai în ceea ce privește despăgubirea, iar cel căruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, numai în ceea ce privește măsura confiscării.”

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 15 referitoare la universalitatea drepturilor, art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, art. 25 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la liberă circulație în țară și în străinătate, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

I. Dispozițiile art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au fost constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007. Astfel fiind și având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 95 alin. (1), art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7)—(8), ale art. 97, art. 100 alin. (3), art. 109 și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, în raport de critici similare, de exemplu, prin Decizia nr. 1.305 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 25 februarie 2009, Decizia nr. 667 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 29 iulie 2008, Decizia nr. 287 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008, Decizia nr. 1.135 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 7 ianuarie 2008, și Decizia nr. 1.047 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007, Decizia nr. 494 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009. Cu acele prilejuri, respingând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea a reținut că dispozițiile art. 53 din Constituție, invocate ca temei al criticilor de neconstituționalitate, se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Constituție, iar normele criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere. Pe de altă parte, alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Referitor la susținerea prin care autorul excepției contestă reglementarea cumulativă a mai multor sancțiuni pentru aceeași faptă, Curtea a reținut că, în cazul săvârșirii unor contravenții la regulile de circulație rutieră, reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală — amenda și a uneia sau mai multor sancțiuni complementare, nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale, aceste sancțiuni având drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele care o fundamentează își mențin valabilitatea.

III. În ceea ce privește dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea constată că, în realitate, ceea ce solicită autorul excepției este completarea acestora, în sensul reglementării posibilității asigurătorului de a formula plângere împotriva procesului-verbal de contravenție. O astfel de critică excedează însă competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Preda în Dosarul nr. 798/290/2008 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția contencios administrativ și fiscal, precum și a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asirom Viena Insurance Group” — S.A. în același dosar al aceleiași instanțe.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (1), art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7)—(8), art. 97, art. 100 alin. (3), art. 109 și ale art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Preda în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 332

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 484/2002 privind înființarea Universității „Tibiscus” din Timișoara și ale art. 116³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

alin. (2) din Legea nr. 484/2002 privind înființarea Universității „Tibiscus” din Timișoara.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 505/R din 13 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13926.1/325/2009, **Tribunalul Timiș — Secția civilă, admitând recursul declarat împotriva Încheierii din 8 februarie 2010, pronunțate de Judecătoria Timișoara în Dosarul nr. 13.926/325/2009, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 484/2002 privind înființarea Universității „Tibiscus” din Timișoara și ale art. 116³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâta Uniunea „Fundația Augusta” din Timișoara într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni de constatare a inexistenței dreptului de proprietate al pârâtei asupra unui imobil constând în casă pentru personal și de rectificare a cărții funciare în sensul radierii dreptului de proprietate al pârâtei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, deoarece predarea gratuită a bazei materiale din patrimoniul unei structuri asociative (Uniunea Fundația Augusta) către o universitate fără personalitate juridică și care, în momentul primirii bazei materiale, făcea parte integrantă din

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 484/2002 privind înființarea Universității „Tibiscus” din Timișoara și ale art. 116³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995, excepție ridicată de Uniunea „Fundația Augusta” din Timișoara în Dosarul nr. 13.926/325/2009 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 116³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995, întrucât acestea au fost abrogate, și de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 5

patrimoniul structurii asociative, nu poate avea consecința transmiterii proprietății de la fondator (Uniunea „Fundăția Augusta”) către Universitate, chiar dacă o lege viitoare, Legea nr. 484/2002, a conferit universității statutul de persoană juridică. Aceasta cu atât mai mult cu cât transmitătorul a predat primitivului cu afecțiune specială întregul patrimoniu, și anume calitatea primitivului de parte integrantă a transmitătorului, altfel spus universitatea reprezenta chiar obiectul de activitate al transmitătorului.

Instituția de învățământ particular superior a primit din partea legiuitorului încă de la început recunoașterea de „instituție”, noțiune utilizată de Legea nr. 88/1993 și de actele normative ulterioare. În orice caz, dacă s-a primit ceva, nu poate fi vorba decât despre personalitatea juridică a Universității „Tibiscus”, respectiv statutul acesteia de instituție de utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ. Noțiunea de „înființare” nu poate fi altceva decât validarea/acreditarea procesului de învățământ aflat în derulare încă din anul 1991, conform art. 28 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 88/1993, ceea ce susține teza că noțiunea de „înființare” a Universității ca parte a sistemului național de învățământ reprezintă doar recunoașterea juridică a acestor atribute care, până la apariția Legii nr. 484/2002 se aflau, sub evaluări periodice, în curs de acreditare.

În niciun caz Legea nr. 484/2002 nu poate primi o interpretare în sensul lipirii structurii asociative de obiectul ei statutar de activitate și, implicit de patrimoniu, deoarece nu ar mai echivala cu o recunoaștere a legii, ci ar avea efect opresiv, diametral opus, adică de sancțiune, de privare a structurilor asociative de obiectul lor de activitate stabilit prin statut și consfințit prin hotărâri judecătorești și chiar de spoliere a patrimoniului fondatorilor în favoarea unei universități naționalizate.

Mai arată că, în speță, nu poate fi vorba despre proprietate de stat pentru simplul fapt că statul nu a avut nicio contribuție la formarea acestei instituții de drept privat. Teza contrară ar echivala cu o naționalizare prohibită de art. 44 din Constituție, respectiv cu o îmbogățire fără justă cauză, în oricare dintre situații încălcându-se regimul proprietății private.

În final, invocă prevederile art. 115 alin. (5), ale art. 1451 alin. (1) și ale art. 116³ alin. (3) din Legea nr. 84/1995.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, deoarece acestea consfințesc un drept de proprietate reclamantei Universitatea „Tibiscus” din Timișoara. Apreciază că celelalte susțineri ale autorului excepției de neconstituționalitate reprezintă chestiuni de judecată, pentru că ar trebui analizate actele prin care însăși pârâta a cedat proprietatea sa către reclamantă, iar nu o chestiune de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, deoarece reprezintă tocmai o garantare a dreptului de proprietate privată. Uniunea „Fundăția Augusta” a cedat bunurile sale printr-un protocol de predare-primire, iar analizarea acestuia reprezintă o chestiune de legalitate, nu de constituționalitate. În plus, critica vizează o chestiune de interpretare și aplicare a legii, ceea ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1 și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 484/2002 privind înființarea Universității „Tibiscus” din Timișoara, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 17 iulie 2002, și ale art. 116³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 10 decembrie 1999, introduse prin Legea nr. 480/2006 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 22 decembrie 2006.

Dispozițiile criticate din Legea nr. 484/2002 au următorul cuprins:

— Art. 1: *„Se înființează Universitatea «Tibiscus» din Timișoara ca instituție de învățământ superior, persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ, cu sediul în municipiul Timișoara, Str. Daliei nr. 1A.”;*

— Art. 5 alin. (2): *„Patrimoniul prevăzut în anexă este proprietatea Universității «Tibiscus» din Timișoara prin efectul legii.”*

Dispozițiile art. 116³ alin. (2) din Legea nr. 84/1995 au următorul cuprins: *„Patrimoniul universităților particulare este proprietatea lor privată, de care dispun în mod liber. În cazul înstrăinării unor bunuri din patrimoniul universității, contravaloarea lor revine universității.”*

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin art. 361 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011 (și intrată în vigoare la 30 zile de la data publicării), Legea învățământului nr. 84/1995 a fost abrogată.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la dispozițiile art. 116³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995, ulterior sesizării Curții Constituționale, prin art. 361 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, Legea învățământului nr. 84/1995 a fost abrogată, dispozițiile art. 116³ alin. (2) nefiind preluate în noua reglementare a educației naționale.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate nu mai îndeplinește una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, și anume aceea care impune ca textul legal ce formează obiectul acesteia să fie în vigoare. Față de momentul pronunțării asupra prezentei excepții, Curtea constată că aceasta a devenit inadmisibilă, prevederile art. 116³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995 fiind abrogate între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate și nefiind preluate în noua reglementare, și anume în Legea educației naționale nr. 1/2011.

II. Referitor la dispozițiile art. 1 și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 484/2002, Curtea reține că acestea reprezintă normele legale de înființare a Universității „Tibiscus” din Timișoara ca instituție de învățământ superior, persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ, fără a contraveni în niciun fel dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată.

Așa cum rezultă din motivarea excepției, criticile de neconstituționalitate relative la aceste dispoziții de lege vizează mai degrabă chestiuni de interpretare și aplicare a acestora la litigiul dedus judecătii, ceea ce intră în competența de soluționare a instanțelor judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 116³ alin. (2) din Legea învățământului nr. 84/1995, excepție ridicată de Uniunea „Fundatia Augusta” din Timișoara în Dosarul nr. 13.926/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 484/2002 privind înființarea Universității „Tibiscus” din Timișoara, excepție ridicată de același autor, în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 397

din 24 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.148/306/2010, **Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Excepția a fost ridicată de Ovidiu Măgădan într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Ovidiu Măgădan în Dosarul nr. 3.148/306/2010 al Judecătoriei Sibiu.

contrare prevederilor constituționale ale art. 16, 20, 21, 24, 44, 53 și 126, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că textele de lege atacate permit instanței de judecată să soluționeze o cauză fără să își exercite obligația de aflare a adevărului. Astfel, posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza susținerilor subiective ale acestuia încalcă egalitatea în drepturi, dreptul la apărare și împiedică realizarea unui proces echitabil. Mai mult, debitorul nu poate administra probe în apărare, astfel că nu poate dovedi neexecutarea culpabilă a unei obligații care incumbă creditorului. Autorul excepției mai susține că taxa de timbru fixă oferă un acces mai facil creditorului decât în situația în care ar promova cererea pe calea dreptului comun. De asemenea, consideră că dispozițiile de lege criticate „prevăd norme procedurale contrare celor prevăzute de Codul de procedură civilă”, iar „ordonanța care va conține somația de plată poate fi atacată numai cu o acțiune în anulare.”

Instanța de judecată și-a exprimat opinia că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere privind excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): *„Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;*

— Art. 4 alin. (2): *„În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.”;*

— Art. 6 alin. (1), (2) și (4): *„(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1), constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată. [...]

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 8 alin. (1), (2) și (5): *„(1) Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță. [...]

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitoare la dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 126 privind instanțele judecătorești, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat, prin numeroase decizii, cu privire la constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu o motivare similară. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, Decizia nr. 274 din 24 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 10 august 2004, Decizia nr. 116 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 20 martie 2006, Decizia nr. 269 din 16 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia nr. 341 din 17 aprilie 2006, și Decizia nr. 1.148 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, prin care Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este

o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei prevederi constituționale.

În legătură cu criticile formulate, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate instituie un tratament juridic identic pentru toți creditorii, pe de o parte, și pentru toți debitorii, pe de altă parte. Creditorii și debitorii se află în situații evident diferite. Creditorii sunt îndreptățiți să opteze pentru procedura specială, accelerată în vederea realizării creanțelor lor, formulând în acest sens cerere și depunând înscrisurile necesare pentru susținerea cererii, iar debitorii au dreptul și posibilitatea combaterii pretențiilor creditorilor, depunând și ei înscrisuri doveditoare.

Soluțiile adoptate de judecător în cadrul procedurii prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu sunt definitive. Judecătorul poate dispune oricând citarea părților dacă înscrisurile depuse de creditor nu sunt suficient de convingătoare și consideră că sunt necesare lămuriri și explicații suplimentare. Ordonanța cu somație de plată se va emite numai atunci când în urma examinării înscrisurilor prezentate se constată că pretențiile creditorului sunt justificate.

Potrivit dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „*Ordonanța prin care judecătorul a respins cererea creditorului este irevocabilă. În acest caz, precum și în cazul în care prin ordonanță cererea a fost admisă în parte, creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului*

comun”. Aceste dispoziții sunt menite să apere interesele debitorului.

Conform dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță, împotriva ordonanței cu somație de plată „*debitorul poate formula acțiune în anulare*”, care „*se soluționează de instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță*”, rezolvarea definitivă a litigiului făcându-se însă după normele dreptului comun. Sunt asigurate astfel toate cerințele unui proces echitabil, precum și condițiile pentru exercitarea, fără îngrădiri, a dreptului la apărare de către fiecare parte.

Faptul că accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, nu este limitat rezultă chiar din dispozițiile ordonanței criticate, care lasă la libera alegere a creditorului dacă vrea să acționeze pentru recuperarea creanțelor sale pe baza regulilor din dreptul comun ori vrea să folosească procedura specială, accelerată, instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001. În ceea ce îl privește pe debitor, acesta poate formula acțiune în anulare împotriva ordonanței cu somația de plată, care se judecă conform regulilor din dreptul comun, inclusiv celor referitoare la exercitarea căilor de atac.

De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile de lege menționate nu încalcă, sub niciun aspect, prevederile constituționale ale art. 44 și art. 53 și nici principiile statuate prin prevederile convenționale invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Ovidiu Măgădan în Dosarul nr. 3.148/306/2010 al Judecătoriei Sibiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 523098